

דף מז.

יו"ד סימן רטז סעיף ו

עין משפט א.

ז. אמר קונם לביתך זה שאני נכנס שיש ספק אם נלך אחר ביתך או אחר "זה" אסור בו לעולם^א ואזלינן לחומרא. ויש חולקין.

יו"ד סימן רטז סעיף א

עין משפט ב.

א. אמר קונם פירות האלו עלי אסור גם בחילופיהן ובגידוליהן^ק וכ"ש במשקין היוצאין מהן, וכן אסור בגידולי גידוליהן^ר אבל בחילופי חילופיהן מותרים^ש.

ב. אם הוא דבר שזרעו כלה גידולי גידוליו מותרים^ת. וכן הדין אם לא אמר "האלו" אלא היו לפניו ואמר קונם הם עלי.

הגה: ה"ה אם אמר פירות פלוני^א או פירות מקום פלוני הם קונם עלי הוי כאילו אמר "אלו".

יו"ד סימן רטז סעיף ב

עין משפט ג.

ג. אם אמר קונם מה שאני אוכל או טועם מהם^ב, אם הוא דבר שזרעו

צ. הט"ז בס"ק ט' בפירוש דברי השו"ע.

ק. ממשנה נדרים נ"ז ע"א והיינו שהחליפם בדבר אחר אסור אותו דבר, ודוקא למחליף אסורים, אבל לאחר מותרים. וכן אם החליפם אחר מותר לנודר, כ"כ הרא"ש, אבל הר"ן אוסר בכל ענין. ש"ך ס"ק א'.

ר. היינו שאין זרעו כלה, והב"ח כתב דהרמב"ם והרא"ש והטור לא אסרו גידולי גידוליהן אלא בקונם מה שאני אוכל או טועם מהן והכי נקטינן עכ"ל הב"ח, אבל הט"ז והש"ך חולקין עליו ופסקו כהמחבר.

ש. כתב הט"ז דבאשרי בפי' הנודר מן הירק כתב בפסקיו דגם בחילופי חילופין אסור, ותימה על הב"י שלא ראה הרא"ש זה, ובנה"כ כתב דט"ס בדברי הרא"ש.

ת. אבל הגידולין עצמן אסורין, ומה שלא מתבטל האיסור בגידולין שרבו עליהן, משום שזה דבר שיש לו מתירין ואינו בטל ברוב. ש"ך ס"ק ג'.

א. היינו של איש פלוני, אבל של מין פלוני לא מיתסר בחילופיהן ובגידוליהן, כן הוא בר"ן. ש"ך ס"ק ד'.

ב. שם במשנה נ"ז ע"א.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

כלה כגון חטים^א וכיוצא מותר בחילופיהן ובגידוליהן, ואם הוא דבר שאין זרעו כלה אסור בחילופיהן ובגידוליהן.
 ואין זרעו כלה כשזורעין אותו כגון שומים ובצלים אז אף גידולי גידוליהן אסורים^ב, וכן המשקין היוצאין מהם. ה"ה אם אמר קונם פירות אלו על פלוני אסור אותו פלוני בחילופיהן ובגידוליהן.

דף מז:

עין משפט א.

אה"ע סימן כח סעיף כא. כב

כא לג. המקדש באיסורי הנאה דרבנן, כגון חולין שנשחטו בעזרה שאין לו עיקר מדאורייתא, מקודשת. ואם בחמץ שאיסורו מן התורה ובשעות דרבנן כגון בערב פסח בשש או לפני שש שעות, או בזמן איסורו^ה מן התורה והחמץ מדרבנן, הרי זו ספק מקודשת. ואם באיסורי תורה כגון שעות דאורייתא, וחמץ מן התורה^ו, אינה מקודשת.

הגה: לד. קהל שעשו תקנה שאיש לא יקדש אלא בפני עשרה אנשים, ועבר אחד וקידש בפחות מעשרה^ז, הוי ספק קידושין.

הגה: לה. אשה שאמרה כל מה שאני אקבל שלא בפני פלוני ופלוני יהיה^ח כהקדש, ועבר אחד ונתן לה שלא בפני פלוני ופלוני לשם קידושין,

- ג. וה"ה פירות האילן, הגהות דרישה בשם מהרש"ל. ש"ך ס"ק ה'.
- ד. ואין אומרים האיסור בטל ברוב כיון שיש לו מתירין ע"י התרה, ובזה מתורץ מדוע לא יהיה מותר מטעם זה וזה גורם. ט"ז ס"ק ו'.
- ה. זה תמוה דבשלמא הפוך חשש הוא לדעת הרמב"ן. כ"כ הח"מ ועיין בב"ש.
- ו. וכתב הח"מ שיש לחשוש מספק, בשעות מן התורה וחמץ מן התורה לדעת ר"י דחמץ מהנשרפין ואפרן מותר, וא"כ יתכן שהאפר של חמץ זה אחרי שריפתו שוה פרוטה במקום אחר, וע"כ בזה ספק מקודשת, ע"ש.
- ועיין בפסחים דף ז' במימרא דרב גידל וברא"ש פ"ב דקידושין.
- ז. ממהרי"ק, והריב"ש חולק מובא בב"י ויש להחמיר כהמהרי"ק להצריכה גט כ"כ בח"מ.
- ח. ואם אמרה הקדש ולא כהקדש, נסתפק בזה הרשב"א. והעלה דצריכה גט מספק כ"כ בח"מ.

אינה מקודשת. אבל אם קידשה^ט בשטר הוי קידושין.

כב לו. עבר ומכר^י איסורי הנאה וקידש בדמיהן, מקודשת. ואם מכרם לישראל ולא ידע הלוקח שהם איסורי הנאה וקידש בדמיהן, הרי זו^כ ספק מקודשת. אבל באיסורי הנאה של ע"ז או בדמיהם, אינה מקודשת.

עין משפט ב. יו"ד סימן רכד סעיף א

א. ראובן שאמר לשמעון הריני עליך חרם, או הרי אתה אסור בהנאתי ראובן מותר בהנאת שמעון, ושמעון אסור בהנאת ראובן.

ואם אמר לשמעון הרי אתה עלי חרם ראובן אסור בהנאת שמעון ושמעון מותר בהנאת ראובן^ל.

אמר הריני עליך חרם ואתה עלי, שניהם אסורים ליהנות זה מזה, ומותרים בדברים שהם בשותפות^מ לכל ישראל כמו הר הבית והעזרות, ואסורים בדברים שהם בשותפות לבני אותה העיר^נ כמו בית כנסת^ס והתיבה והספרים, ותקנתם שיקנו חלקם שיש להם בו לאחר ונמצא שאין אחד נהנה מחבירו.

ט. הרשב"א בתשובה תר"ג. והח"מ תמה דהמעייין בגוף התשובה יראה דהשטר הופך להיות איסורי הנאה מדאורייתא דנאסר בקונם, וא"כ לא קיבלה דבר ואינה מקודשת גם בשטר והניח בצ"ע.

י. ממשנה נ"ו ע"ב בקידושין, ואפי' באיסורי הנאה מן התורה.

כ. ע"פ הירושלמי אינה מקודשת כלל, אבל הר"ן והרא"ש כתבו דאפשר דתלמודא דידן חולק וסובר דזה הופך להיות הלואה דלהוצאה ניתנה בידו של המוכר ולכן מקודשת מספק, אבל המוכר לגוי אף שלא הודיעו מכיון שהגוי יכול לאכול האיסורי הנאה עצמם, לא הוי מקח טעות ומקודשת. כ"כ בח"מ.

ל. ממשנה נדרים מ"ז ע"ב.

מ. שם במשנה שהפקירו עולי בבל לכל ישראל.

נ. שם במשנה, וכך פסק הרמב"ם בפ"ז מנדרים.

ס. היינו מדינא, אבל מצד התקנה כפי שהורו הראב"ד וכל חכמי דורו אין אדם יכול לאסור חלקו בביהכנ"ס ולא מספרים ואם אסר אין איסורו איסור, וכן כתב הב"ח, וכ"כ המחבר באו"ח סי' קנ"ג סעיף ט"ו. ש"ך ס"ק א'. ושם מצד התקנה אבל כאן זה מדינא, ויכול לאסור.

וי"א שהם מותרים בכל דבר שאין בו דין חלוקה **ע**.

הגה: מי שהשאיל את ביתו לביכנ"ס ע"פ תקנת ר"ג אינו רשאי לאסרה על אחד מבני הקהל אא"כ יאסרנה על כולם **פ**.

ע. כ"כ הר"ן, וכר"א בן יעקב דקיי"ל כוותיה, וא"כ בביכנ"ס אין בו דין חלוקה, כ"כ הש"ך, אבל הט"ז כתב דמגמ' משמע דיש בו דין חלוקה ואסור כדעה ראשונה.
פ. ב"י בשם א"ח וכל בו סי' קט"ז.